

Ανοιχτό συνέδριο από την κοινωνία επ' ωφελεία των πολιτών και όχι για το βόλεμα των στελεχών

**ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΚΑΛΑΚΗ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ Κ.Π.Ε. ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ
ΣΤΗΝ 7η ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ**

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΒΑΤΟ 22/04/2017

Συντρόφισσες και Σύντροφοι,

Βρισκόμαστε μια ημέρα πριν από τον κρίσιμο πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών στην Γαλλία. Μια διαδικασία που αν επιβεβαιωθούν οι δημοσκοπήσεις θα οδηγήσει τον επίσημο υποψήφιο του αδελφού Σοσιαλιστικού Κόμματος σε συντριβή και την υποψήφια της ακροδεξιάς, κατ' ελάχιστο, σε περαιτέρω αύξηση της εκλογικής της επιρροής, συνεπώς της κοινωνικής της απήχησης.

Η εξέλιξη αυτή έρχεται ως συνέχεια της συντριβής των Εργατικών στην Ολλανδία, της ανόδου της άκρας δεξιάς, αλλά και της νίκης Ρούτε, μέσω της υιοθέτησης της ρητορικής του Βίλντερς, γεγονός ιδιαίτερα προβληματικό καθότι η ιστορία έχει δείξει ότι ο εκφασισμός μιας κοινωνίας πρωτίστως εμπεδώνεται συνειδησιακά και στη συνέχεια επιτυγχάνεται εκλογικά.

Και έπεται συνέχεια, μετά τις αιφνιδιαστικές εκλογές που προκήρυξε η Βρετανίδα Πρωθυπουργός για την 8η Ιουνίου, βλέποντας το Εργατικό Κόμμα να πελαγοδρομεί σε δημοσκοπική απόσταση ασφαλείας πλέον των 20 μονάδων.

Αυτά συμβαίνουν γιατί οι εκφραστές του δημοκρατικού σοσιαλισμού και της σοσιαλδημοκρατίας στην Ευρώπη όλα αυτά τα χρόνια επέλεξαν να «παιίζουν μονίμως στο γήπεδο» του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος, συντηρώντας μια ατελής νομισματική ένωση που απέχει παρασάγγας από το όραμα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Ακόμα και η απόφαση που συνυπέγραψαν στη Ρώμη για μια Ευρώπη όσων μπορούν, μια Ευρώπη πολλών ταχυτήτων, έρχεται σε σύγκρουση με την πάγια θέση μας για μια Ευρώπη όσων θέλουν να συμμετέχουν.

Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, στην αιχμή της κοινωνικής, οικονομικής και πλέον προσφυγικής κρίσης, σε μια φάση όπου ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός δείχνει το πιο απεχθές του πρόσωπο, τα σοσιαλιστικά κόμματα, και όχι μόνο, αφήνουν στην άκρη τη χάραξη πολιτικών, βάσει των ιδεολογικών αρχών, και εστιάζουν στο μικρόνοο δήθεν εθνικό συμφέρον, γεγονός που «στρώνει το χαλί» για την έλευση των φασιστών.

Πρόκειται για τα ίδια στελέχη που δίχως αιδώ, χωρίς ίχνος αξιοπρέπειας, καλούν στις συνόδους τους, συναγελάζονται και φωτογραφίζονται με τον πολιτικό που, έξω από κάθε πλαίσιο πολιτικής δεοντολογίας και πολιτισμού, τους εξύβριζε, τους χλεύαζε και τους χαρακτήριζε εχθρούς του λαού.

Πραγματικά, μου προκάλεσε αλγεινή εντύπωση το περιεχόμενο του χαιρετισμού του κυρίου Πιτέλα στο τελευταίο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ.

Όπως επίσης, ενοχλεί την αισθητική μου η υπέρβαση του τυπικού πρωτοκόλλου σε κάθε συνάντηση αξιωματούχου, μέλους του Ευρωπαϊκού Σοσιαλιστικού Κόμματος, με τον κύριο Τσίπρα.

Όσο επιλεκτική κι αν είναι η μνήμη, όσο κι αν για κάποιους υπάρχει ως θεώρημα ότι στην πολιτική όλα επιτρέπονται, δεν μπορούμε να μένουμε απαθείς σε τέτοιου είδους ενέργειες.

Και οι Ευρωπαίοι Σοσιαλιστές πρέπει να αποφασίσουν αν θα επιλέξουν εφήμερες πολιτικές συμμαχίες ή θα σεβαστούν τους διαχρονικούς τους εταίρους.

Η λογική «και με το χωροφύλαξ και με τον αστυφύλαξ» δεν μπορεί να συνεχισθεί, γιατί θολώνει τις διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στο λαϊκισμό του ΣΥΡΙΖΑ και στη λαϊκότητα της προοδευτικής παράταξης, ναρκοθετώντας την προοπτική του χώρου.

Ο ΣΥΡΙΖΑ με το Δημοκρατικό Σοσιαλισμό και τη Σοσιαλδημοκρατία είναι λέξεις ασύμβατες.

Κι όποιος στο ΠΑΣΟΚ διαμορφώνει τη στρατηγική του με βάση τη λογική ανασυγκρότησης της προοδευτικής παράταξης που ως συστατικό της θα συμπεριλαμβάνει τον εκφραστή της δημαγωγίας, του λαϊκισμού, της πολιτικής ψευδολογίας και σύντροφο του κυρίου Καμμένου, έστω και σε μετεκλογικά ποσοστά εγγύτερα στο ποσοστό της Συμπαράταξης, προσβάλλει το χώρο, τα μέλη του, την ιστορία του και προσφέρει κακές υπηρεσίες στη χώρα.

Πολλώ δε μάλλον, μου είναι αδύνατο να διανοηθώ ότι προοπτικά θα ζήσω την επιστροφή των άσωτων ομορτυλιστών, εραστών της εξουσίας που σήμερα βλέποντας τη Συμπαράταξη να ανεβαίνει, αναζητούν στους κόλπους της, την κοινοβουλευτική τους επιβίωση.

Κανένας τυχοδιώκτης δεν έχει θέση στη Συμπαράταξη.

Οι θύρες είναι ανοικτές μόνο για το λαό, τις κοινωνικές και παραγωγικές δυνάμεις που απομακρύνθηκαν απ' το χώρο, γιατί το ΠΑΣΟΚ, μέσα από πολιτικές πρακτικές και συμπεριφορές που ευδοκίμησαν τα προηγούμενα χρόνια, τους γύρισε την πλάτη.

Συντρόφισσες, Σύντροφοι,

Διανύουμε αισίως τον 7ο χρόνο μνημονίων. Πλέον όλοι μας, ως Έλληνες πολίτες, είμαστε εξαντλημένοι ψυχολογικά και «αφυδατωμένοι» οικονομικά.

Ανατρέχοντας σε όλη αυτή την περίοδο για να κατανοήσω ποιοί είναι οι παράγοντες που οδηγούν σε καταστάσεις του τύπου «με τον ήλιο τα βγάζω, με τον ήλιο τα μπάζω, τι έχουν τα έρμα και ψοφάνε;» κατέληξα σε δύο στοιχεία:

Η αδυσώπητη ανάγκη ταχείας εκπλήρωσης προσωπικών ματαιοδοξιών.

Τα τελευταία χρόνια παρακολουθήσαμε σε πολλές εκδοχές το έργο των πρωθυπουργίσμων, που θέλανε να γίνουν χαλίφηδες στη θέση του χαλίφη.

Ειλικρινά απορώ με όσους κυνήγησαν και πήραν πρόωρα την πρωθυπουργική καρέκλα, καθώς, εκ του αποτελέσματος, διαπιστώθηκε ότι βιάζονταν να τους εγγράψει η πολιτική ιστορία του τόπου ως κάποιους ακόμα διαχειριστές ή ακόμα χειρότερα, συντηρητές της κρίσης.

Η συνταγή αυτή δοκιμάστηκε πολλαπλώς και απέτυχε παταγωδώς!!!!

Στοιχείο 2ο

Η έξαρση του λαϊκισμού που εκφράστηκε αρχικά, πολύ πριν τη διαπίστωση του οικονομικού ολέθρου από τη διακυβέρνηση του κυρίου Καραμανλή, μέσα από τραγελαφικές εικόνες πολιτικών μπροστά στα ματ και σε καγκελόφραχτες περιφράξεις και γιγαντώθηκε με τα Ζάπεια, τις πλατείες και το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, οδηγώντας σήμερα σε περαιτέρω όξυνση του κοινωνικού αυτοματισμού και παγίωση ενός μεγάλου ποσοστού απαξίωσης της πολιτικής και των πολιτικών.

Το πρώτο στοιχείο αποτελεί ανθρώπινη αδυναμία και καταπολεμάται από τα ίδια τα πρόσωπα ή χαλιναγωγείται από τα υγιή στελέχη που είμαι βέβαιος ότι κάθε κόμμα διαθέτει.

Για το δεύτερο όμως, απαιτείται αλλαγή στις πολιτικές αντιλήψεις.

Απαιτείται να γίνει διακριτός ο διαχωρισμός ανάμεσα στη λαϊκότητα που διέπει ή θα έπρεπε να διέπει τους Ευρωπαίους Σοσιαλιστές, τη Διεθνιστική Αριστερά και γενικότερα τις προοδευτικές δυνάμεις, από το λαϊκισμό.

Βλέπετε, η διολίσθηση στο λαϊκισμό δεν είναι ατύχημα, είναι πολιτική επιλογή.

Κι ο λαϊκισμός στο πολιτεύεσθαι είναι αυτός που μπορεί εύκολα να σε φέρει σε σύμπραξη με εθνικολαϊκιστές, είτε αυτοί αντιπροσωπεύονται από τον κ. Καμμένο, είτε από τον κ. Μπαλτάκο, είτε από τον κ. Καρατζαφέρη.

Και το πρόβλημα τέτοιου είδους «συγκατοικήσεων», δεν περιορίζεται στη ντροπή που αισθάνεται ο κάθε νοήμων, προοδευτικός Έλληνας πολίτης από αυτές τις επιλογές.

Έγκειται στην εκπομπή των λάθος μηνυμάτων προς τους πολίτες, που τους οδηγούν τελικά στην απώλεια της αίσθησης διάκρισης των ορίων μεταξύ των δυνάμεων της προόδου, της κοινωνικής δικαιοσύνης από τη μία και των άκρων, του φανατισμού, της συντήρησης και του κοινωνικού διχασμού από την άλλη.

Πρώτο μέλημα λοιπόν των πολιτικών δυνάμεων, θα πρέπει να είναι η συντριβή του λαϊκισμού και του τυχοδιωκτισμού, δεξιού, αριστερού, ακόμα και εσωκομματικού.

Μόνο έτσι θα καταστεί δυνατή η έξοδος της χώρας από το φαύλο κύκλο της νοσηρότητας των μνημονίων.

Μόνο έτσι θα ανακτηθεί η αξιοπιστία για τους πολιτικούς και το πολιτικό μας σύστημα.

Είναι δεδομένο, πως η κατάσταση στην παρούσα κοινοβουλευτική περίοδο τείνει να οδηγήσει τη χώρα και τους πολίτες σε ατραπούς χωρίς επιστροφή.

Δεν είναι μόνο το γεγονός ότι περάσαμε από τη φάση της πολιτικής ρητορείας, που εμπεριείχε άστοχους προγραμματικούς λόγους που εδράζονταν σε λάθος εκτιμήσεις και, κατά συνθήκη, μαξιμαλιστικές προεκλογικές υποσχέσεις, στη φάση της παθολογικής πολιτικής ψευδολογίας.

Είναι η απαισιοδοξία που διακατέχει πλέον τη συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων πολιτών για το αύριο, η παγίωση της αντίληψης ότι οι λύσεις για τη βελτίωση της ζωής τους δεν βρίσκονται μέσα από την πολιτική, η αίσθησή ότι από την έννοια του κράτους συμπαραστάτη μεταβήκαμε σ' αυτή του κράτους δυνάστη.

Είναι ο φόβος για το σήμερα, μετά από τις διαρκείς τρομοκρατικές επιθέσεις σε διάφορες ευρωπαϊκές πόλεις, στη γειτονική μας Τουρκία και την έξαρση της εγκληματικότητας και των βίαιων συμπεριφορών στην Ελλάδα, μάρτυρες των οποίων γινόμαστε κι εμείς στην καθημερινότητά μας στη Χαριλάου Τρικούπη.

Εάν δεν αποκαταστήσουμε το αίσθημα ασφάλειας στον πολίτη καμία άλλη πολιτική δεν θα έχει σημασία. Η οικονομική ανάπτυξη και η διατήρηση της κοινωνικής συνοχής δεν είναι στόχοι που μπορούν να επιτευχθούν με φοβικούς πολίτες.

Τέλος, είναι και η συνολική πολιτική θεώρηση της σημερινής κυβέρνησης, όπως εκφράστηκε για άλλη μια φορά ξεκάθαρα την τελευταία εβδομάδα, αυτή τη φορά από την Υπουργό Εργασίας, που εστίασε το ενδιαφέρον της στα επιδόματα ανεργίας, αντί να ρίξει το βάρος στη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Αυτό το πνεύμα διαπνέει τους σημερινούς κυβερνώντες.

Έχουν ως όραμα τη διαχείριση της μιζέριας, την εξίσωση όλων των κοινωνικών και παραγωγικών δυνάμεων προς τα κάτω.

Και βέβαια, μέρα με τη μέρα πέφτουν θύματα της δικής τους αντιπολιτευτικής τακτικής που προκάλεσε τον εθισμό στην άρνηση και την παραβατικότητα.

Δεν πληρώνω.

Δεν κόβω εισιτήριο.

Δεν παίρνω απόδειξη.

ΔΕΝ ΣΩΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΙΠΟΤΑ!!!!

Αλλά το δυστύχημα είναι ότι μαζί μ' αυτούς την «πληρώνουμε» κι όλοι εμείς, οι απλοί πολίτες.

Την «πληρώνει» και η πατρίδα.

Μόνη λύση είναι οι ανίκανοι διαπραγματευτές του σήμερα και του χθες να μην έχουν θέση στην επόμενη ομάδα διαπραγμάτευσης η οποία θα κληθεί να υπηρετήσει την αναγκαιότητα της ταχείας

εξόδου της Χώρας από τα μνημόνια, μέσα από την υλοποίηση των στόχων που έχουν συμφωνηθεί, με κριτήριο πάντα τη δίκαιη - αναλογική κατανομή των βαρών σε κάθε κοινωνική ομάδα.

Αποκλειστικό μας μέλημά πρέπει να είναι ο λαός να αποκτήσει ξανά ευοίωνα προοπτική, μέσα από τη βελτίωση του βιοτικού του επιπέδου και τη διαμόρφωση συνθηκών που θα αναδομήσουν τη μεσαία τάξη και θα συμβάλουν στη δημιουργία μιας κοινωνίας των άξιων και των αξιών.

Όλα αυτά για να γίνουν πρέπει να υπάρξει αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών, κι αυτή συντελείται μόνο μέσα από εκλογές.

Ρωτάνε πολλοί, θέλετε εκλογές για να συγκυβερνήσετε με τη Νέα Δημοκρατία;

Τους απαντώ ότι πρόκειται για ένα ψευτοδίλημμα, για ένα ερώτημα προβοκατόρικο.

Το ΠΑΣΟΚ και η Συμπαράταξη έχουν ξεκαθαρίσει εξ' αρχής ότι η επόμενη μέρα δεν μας ενδιαφέρει να μας βρει ως ρυθμιστές, αλλά ως πρωταγωνιστές των πολιτικών εξελίξεων.

Μας ενδιαφέρει, μέσα από την ενδυνάμωση της Συμπαράταξης και την αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών να επιβάλλουμε την εθνική συνεννόηση.

Και η συνεννόηση αυτή δεν επιτυγχάνεται μέσω αναλογικής κατανομής των κυβερνητικών θέσεων και των δημοσίων αξιωμάτων μεταξύ των κομμάτων, είναι υπόθεση πολύπαραμετρική, καθ' ότι οφείλει να λάβει, μεταξύ άλλων, υπόψη της:

Τη βούληση του εκλογικού σώματος, όπως αυτή αποτυπώνεται από τον αριθμό των ψήφων, τη θέση κατάταξης, συγκριτικά και με τα δεδομένα των προηγούμενων εκλογών.

Τις προγραμματικές συγκλίσεις που μπορούν να επιτευχθούν επί των πολιτικών θέσεων που παρουσιάζουν τα κόμματα προεκλογικά.

Την επιλογή των προσώπων, με βάση αξιοκρατικά κριτήρια, όχι τους κομματικά αρεστούς. Γιατί πραγματικά, αδυνατώ να φανταστώ ένα μετεκλογικό κυβερνητικό σχήμα με Πολάκη, Άδωνη και διαφόρους άλλους πολιτικούς της ίδιας συνομοταξίας. Θα ήταν Βατερλώ!!!

Σε κάθε περίπτωση, και επειδή πολύς λόγος γίνεται για τη μετεκλογική συμπεριφορά της Συμπαράταξης, καλό θα είναι για την επόμενη ημέρα να υιοθετηθούν δημοκρατικές πρακτικές αδελφών κομμάτων, όπως το SPD, όπου η στάση του κόμματος καθορίζεται από τη βούληση του συνόλου των μελών του κι όχι μιας κλειστής κάστας κομματικών αξιωματούχων.

Φοβάμαι ότι πολλοί σύντροφοι, βλέποντας τις δημοσκοπήσεις, θεωρούν στο πίσω μέρος του μυαλού τους ότι η ανασυγκρότηση του χώρου και η ανακατάληψη του κυρίαρχου ρόλου στον αριστερό – προοδευτικό πόλο του πολιτικού μας συστήματος έχει χρονικό ορίζοντα επίτευξης όχι τις επόμενες, αλλά τις μεθεπόμενες εκλογές, επενδύοντας στην ενδεχόμενη αυτοδυναμία της Νέας Δημοκρατίας.

Μια τέτοια αντίληψη είναι καταστροφική, γιατί ακόμα κι αν είχε, που δεν έχει, χρόνο ο χώρος, δεν έχει πλέον η χώρα.

Πρόκειται για μια λογική προσβλητική για την ιστορία της παράταξης και ηττοπαθής για το παρόν και το μέλλον της.

Γιατί είναι αδιανόητο να εξιλεωθεί η δεξιά, για τα εγκλήματα που διέπραξε η κυβέρνηση του κυρίου Καραμανλή, μέσα από την προσέγγιση ή και την επίτευξη του στόχου της αυτοδυναμίας.

Γιατί η πολιτική της Νέας Δημοκρατίας εστιάζει μόνο στην ευημερία των ολίγων και των οικονομικών μεγεθών και αδιαφορεί για τις πλατιές μάζες των πολιτών.

Γιατί με το ΣΥΡΙΖΑ στην αξιωματική αντιπολίτευση, ακόμα και σε ποσοστά υποδιπλάσια αυτών του Σεπτεμβρίου του 2015, εδραιώνεται στη συνείδηση των πολιτών ότι αυτός αποτελεί τον ένα πόλο του σύγχρονου «ψευτοδιπόλου».

Γιατί η Χώρα δεν αντέχει νέες πλατείες και περαιτέρω όξυνση του κοινωνικού αυτοματισμού. Έχει ανάγκη από πολιτικό ορθολογισμό και αποκατάσταση της ισορροπίας του πολιτικού μας συστήματος.

Ο κύκλος της μεταπολίτευσης θα κλείσει οριστικά με την επιστροφή του ΣΥΡΙΖΑ στα προ του 2012 ποσοστά του. Θα κλείσει με την συντριβή του λαϊκισμού.

Κι ο νέος θα ανοίξει με την αναγέννηση της μεγάλης Δημοκρατικής, Προοδευτικής Παράταξης που θα έρθει:

Για να ενώσει ξανά τους Έλληνες και να τους δώσει προοπτική.

Για να στηρίξει τους μη προνομιούχους της νέας εποχής.

Για να αναδομήσει τη μεσαία τάξη, που αποτέλεσε τη ραχοκοκαλιά της ανάπτυξης και της ευημερίας των προηγούμενων δεκαετιών.

Για να ανακτήσει το κύρος και την αξιοπιστία της χώρας στο εξωτερικό και να διασφαλίσει τα κυριαρχικά της δικαιώματα.

Κι η ώρα είναι τώρα. Γιατί τις εξελίξεις τις διαμορφώνουν οι πρωταγωνιστές.

Στόχος λοιπόν σήμερα δεν μπορεί να είναι η τρίτη θέση, είτε αυτή καταλαμβάνεται στα χαρτιά, είτε δια της λαϊκής εντολής.

Στόχος πρέπει να είναι η θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης και το όσο το δυνατόν μεγαλύτερο «κλείσιμο της ψαλίδας» με τη Νέα Δημοκρατία.

Ουτοπικό; ΟΧΙ

Αρκεί να αφυπνίσουμε τους προοδευτικούς πολίτες που από το 2009 «έχουν ρίξει αγκυροβόλι στον καναπέ τους», αισθανόμενοι πολιτικά άστεγοι.

Όσο πιο σοβαροί και συγκροτημένοι είμαστε, όσο δείχνουμε δεκτικοί στη διαφορετικότητα των απόψεων και επιδιώκουμε τη σύνθεση και την εμπέδωση της συλλογικής δράσης, τόσο πιο πειστικοί θα γινόμαστε, τόσο θα αυξάνεται η κοινωνική μας επιρροή.

Και μας δίνεται μια μοναδική ευκαιρία να παρουσιάσουμε εμπράκτως δείγματα γραφής μέσα από το επικείμενο συνέδριο.

Το ερώτημα που τίθεται στην παρούσα φάση είναι αν θα πρόκειται για άλλη μια στάση στην προσπάθεια επανένωσης του κατακερματισμένου χώρου ή μια διαδικασία σταθμός για την πορεία της προοδευτικής παράταξης που είναι διαχρονικά συνυφασμένη με την προοπτική του λαού και της πατρίδας.

Φίλες και Φίλοι,

Σήμερα η χώρα και ο χώρος δεν έχουν ανάγκη από σχηματισμούς που να αναπαλαιώνουν ως καρικατούρες της Ένωση Κέντρου, την Ενωμένη Αριστερά ή την Εξακομματική Συμμαχία των Προοδευτικών και Αριστερών Δυνάμεων.

Χρειάζεται μια ενιαία, ισχυρή πολιτική δύναμη που θα μπορεί να αναχαιτίσει την εφόρμηση της δεξιάς παράταξης προς την εξουσία και να αποτελέσει την εναλλακτική προοδευτική πρόταση διακυβέρνησης.

Γιατί τα κόμματα δημιουργούνται και μεγαλουργούν όταν καλύπτουν τις ανάγκες της κοινωνίας, όταν στεγάζουν τα όνειρα των πολιτών κι όχι όταν απλά ικανοποιούν τις φιλοδοξίες των στελεχών.

Συντρόφισσες, Σύντροφοι,

Στην 6η σύνοδο της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής, αναφερόμενος στο επικείμενο συνέδριο, περιέγραφα την αναγκαιότητα να οδηγηθούμε σε μια διαδικασία ανοικτή – δημοκρατική – πολυπληθής – αντιπροσωπευτική – ουσιαστική.

Ανοικτή: Υπό την έννοια ότι δεν αποκλείεται από τη συμμετοχή κανείς που θέλει να θέσει υποψηφιότητα προσυεδριακά.

Δημοκρατική: Γιατί ο καθένας θα διεκδικήσει τη συμμετοχή του επί ίσοις όροις από τη βάση, με διαφανείς διαδικασίες.

Πολυπληθής: Γιατί όσοι τύχουν της εμπιστοσύνης προσδιορισμένου αριθμού μοναδικών συμμετεχόντων στην προσυεδριακή διαδικασία θα είναι σύνεδροι.

Αντιπροσωπευτική: Ως προς τις κοινωνικές & παραγωγικές δυνάμεις που συμμετέχουν. Για το λόγο αυτό θα πρέπει να προβλεφθεί η ύπαρξη εκλογικών τμημάτων σε κάθε δήμο, σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε επιστημονικό ή επαγγελματικό φορέα.

Ουσιαστική: Δεν ψάχνουμε για θεατές, αλλά για ενεργά συμμετόχους. Δεν μπαίνουμε στη λογική της οχλοκρατίας. Κάλπες για κάθε απόφαση που θα αφορά πολιτικές θέσεις - προτάγματα, πολιτικές - κοινωνικές συμμαχίες, οργανωτικό μοντέλο - πολιτική λειτουργία, εκλογή οργάνων, κ.α.

Άποψή μου ήταν και είναι ότι για να έχουν νόημα όλα αυτά, το συνέδριο δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι «οικογενειακό».

Πρέπει να συνεχίσουμε τη δουλειά που ήδη κάνουμε για να φέρουμε τον κόσμο κοντά στην παράταξη.

Πρέπει να δώσουμε τη δυνατότητα σε κάθε προοδευτικό πολίτη να διεκδικήσει τη συμμετοχή του στο συνέδριο από την κοινωνική βάση της παράταξης επί ίσοις όροις, μέσα από διαδικασίες διαφανείς και χωρίς την ανάγκη έκδοσης κομματικού «διαβατηρίου».

Πρέπει εμείς, η Πρόεδρος μας που απηύθυνε το Γενάρη του 2016 ανοιχτή πρόσκληση συμπόρευσης προς όλα τα κόμματα, τις κινήσεις και τις συλλογικότητες που διέπονται από τις ίδιες ή συγγενείς ιδεολογικές αρχές και αξίες, να κρατήσουμε την πόρτα του διαλόγου ανοιχτή και την ελπίδα της αναδόμησης του χώρου ζωντανή.

Αν όσα προανέφερα, ακούγονται στο σώμα της Κεντρικής Επιτροπής καινοφανή, άνευ ουσίας ή αντικειμένου στην πορεία για την ανασυγκρότηση μιας μεγάλης προοδευτικής, δημοκρατικής παράταξης, τότε σταματάω εδώ.

Αν όμως μέσα μας επωάζεται ένας δημιουργικός προβληματισμός για το αν η επιλογή αυτού του είδους του συνεδρίου είναι σταθμός αφετηρίας της ελπίδας ή του τερματισμού των ονείρων, τότε καλό θα είναι να προβούμε σε δεύτερες και σε τρίτες σκέψεις πριν λάβουμε τις τελικές μας αποφάσεις.

Άλλωστε, ζητούμενο δεν είναι να γίνει συνέδριο για να πούμε ότι το κάναμε, αλλά να οδηγηθούμε σ' ένα συνέδριο στο οποίο θα εκπροσωπείται η κοινωνία και τα αποτελέσματά του θα την αφορούν και θα συμβάλουν στην βελτίωση του βιοτικού της επιπέδου.

Ένα συνέδριο του οποίου η φυσιογνωμία και το περιεχόμενό του θα καθορισθεί από τη σύνθεσή του.

Αντιλαμβάνομαι τις δυσκολίες του εγχειρήματος.

Αναγνωρίζω τις ιδιαιτερότητες στη συνεννόηση με τους συνοδοιπόρους μας στη Συμπαράταξη.

Η χθεσινή συνεδρίαση του Πολιτικού Συμβουλίου ήταν πλήρως διαφωτιστική και πραγματικά είναι κρίμα που δεν επιλέγεται η ενίσχυση της θεσμικής λειτουργίας, η συλλογική δράση και η ανάδειξη της ατομικής ευθύνης που απορρέει από την ουσιαστική συμμετοχή εκάστου μέλους της Κεντρικής Επιτροπής στα κομματικά δρώμενα, αλλά προκρίνεται ένα μοντέλο εξωθεσμικό, με τα αιρετά όργανα στο ρόλο του κομπάρσου.

Θα 'χαμε απορροφήσει πολλούς κραδασμούς, θα 'χαμε πετύχει πολύ περισσότερα, θα 'μασταν πιο παραγωγικοί με το κόμμα στην πρώτη γραμμή. Αλλά ποτέ δεν είναι αργά.....

Αν λοιπόν από τις διαδικασίες στις οποίες θα λάβουν χώρα στις επόμενες 40 ημέρες στο σύνολο των σχημάτων που συγκροτούν σήμερα τη Συμπαρατάξη επιβεβαιωθεί ότι δεν είναι ώριμες οι συνθήκες για ένα ολοκληρωμένο, πραγματικά δημοκρατικό και ανοικτό στην κοινωνία συνέδριο της Προοδευτικής Παράταξης, τότε πράγματι οφείλουμε να επιλέξουμε τον εναλλακτικό δρόμο.

Οφείλουμε να οδηγηθούμε σε μια ενδιάμεση διαδικασία στην οποία θα αποφασισθούν:

1. Οι προγραμματικές θέσεις και τα πολιτικά μας προτάγματα.
2. Οι κοινωνικές και πολιτικές μας συμμαχίες.
3. Τα χαρακτηριστικά συγκρότησης των ψηφοδελτίων.
4. Ο «οδικός χάρτης» για το συνέδριο της Προοδευτικής Παράταξης και ο χρόνος τέλεσής του.

Αλλά αλήθεια, σε μια τέτοια περίπτωση γιατί θα πρέπει το σώμα να είναι προσδιορισμένο σε 1500 διορισμένους θεσμικούς κι άλλους 1500 διορισμένους κομματικούς από τα 5 σχήματα που συγκροτούν σήμερα τη Συμπαρατάξη;

Γιατί στερούμε τη δυνατότητα απ' τον κάθε προοδευτικό Έλληνα πολίτη που θέλει από το υστέρημα του χρόνου και των οικονομιών του να δηλώσει παρών στις διαδικασίες ανασυγκρότησης του χώρου να το κάνει;

Γιατί κλείνουμε την πόρτα σε κόμματα, κινήσεις και συλλογικότητες που θα μπορούσαν να είναι δυναμικοί μας συνοδοιπόροι να το πράξουν;

Προφανέστατα και τα ερωτήματα είναι ρητορικά, γιατί είμαι βέβαιος ότι ο μόνος λόγος που προκρίθηκε αυτή η περιχαρακωμένη σύνθεση για την διαδικασία του Ιουνίου είναι επειδή δεν το σκεφτήκαμε.

Συντρόφισσες και Σύντροφοι,

Στη σημερινή πολιτική συγκυρία βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα μεταίχμιο.

Στο χρόνο που απομένει μέχρι οι ερινύες, που λογικά διακατέχουν τον κύριο Τσίπρα, ως απόρροια των δεινών που έχει προκαλέσει στη χώρα και στο λαό, τον οδηγήσουν στην αυτογνωσία και στην αποχώρησή του απ' τον πρωθυπουργικό θώκο ως τον πλέον ακατάλληλο, έχουμε να επιλέξουμε ανάμεσα στην ομφαλοσκοπήση για τα πεπραγμένα του χθες ή στην διαμόρφωση προοδευτικής πρότασης διακυβέρνησης για το αύριο.

Η διαδικασία του Ιουνίου μπορεί να αποτελέσει την απαρχή για την εγκατάλειψη της αναζήτησης της δικαίωσης στο κυβερνητικό μας παρελθόν και την αναζήτηση της κοινωνικής αποδοχής βάσει των προτάσεων προοπτικής για το μέλλον των πολιτών.

Τώρα είναι η ώρα που όσοι λαμβάνουμε μέρος στις διεργασίες της ανασυγκρότησης, είτε θα μας γράψει η ιστορία ή θα μείνουμε με τη ρετσινιά ότι επί των ημερών μας έγινε η παράταξη ιστορία.

Γιατί αν οι επόμενες εκλογές ξαναβρούν τον προοδευτικό χώρο κατακερματισμένο, αν δεν καταφέρουμε να αποτελέσουμε το αντίπαλο δέος στη Νέα Δημοκρατία, τότε θα έχουμε εγκληματήσει, όχι εις βάρος των εαυτών μας, όχι εις βάρος της παράταξης, αλλά εις βάρος του λαού και της πατρίδας.